

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร โดยพิจารณาคุณวุฒิของอาจารย์ประจำ ซึ่งเป็นปัจจัยการผลิตปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อประสิทธิภาพและความสูญเสียเปล่าในการผลิตบัณฑิตประกอบด้วย วิธีการดำเนินการวิจัยมีขั้นตอนดังนี้

1. ประชากร ประกอบด้วยอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย วิทยาลัยเกริก และวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ที่ทำงานในระหว่างปีการศึกษา 2516-2527 จำนวน 1,412, 816, 1426, 544 และ 588 คน ตามลำดับ และนักศึกษาระดับปริญญาตรีภาคปกติ ที่เข้าศึกษาในคณะต่าง ๆ ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทั้ง 5 แห่ง ระบุปีการศึกษา 2516-2520 จำนวน 3,831, 1645, 6,226, 1,265 และ 1,171 คน ตามลำดับ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นตารางเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคุณวุฒิอาจารย์และตารางเก็บข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 คำนวณค่ามัธยฐาน เลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับวุฒิของอาจารย์แต่ละสถาบัน แล้วทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิกับเกณฑ์ปกติด้วยค่าซี (Z-test)

3.2 เปรียบเทียบสัดส่วนวุฒิของอาจารย์ปริญญาเอก : ปริญญาโท : ปริญญาตรี ปีการศึกษา 2527 กับสัดส่วนวุฒิตามเกณฑ์มาตรฐาน โดยการทดสอบไคสแควร์ (The Chi-Square Test)

3.3 คำนวณแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงจำนวนอาจารย์แต่ละวุฒิโดยวิธีปรับเส้นตรงแบบกำลังสองน้อยที่สุด (The Method of Least Square)

3.4 คำนวณอัตราส่วนของอาจารย์ต่อนักศึกษา ปีการศึกษา 2516-2527 ของแต่ละสถาบัน

3.5 คำนวณอัตราร้อยละของอาจารย์ปีการศึกษา 2527 ที่มีอายุการทำงานในสถาบันตามช่วงเวลาต่าง ๆ และอัตราร้อยละของอาจารย์ที่ไปอบรม ประชุม สัมมนา ศึกษาต่อและศึกษาครูงานในช่วงปีการศึกษา 2523-2527

3.6 คำนวณอัตราร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลา ตามกำหนดเวลา หลังกำหนดเวลา และนักศึกษาออกกลางคัน อัตราร้อยละของประสิทธิภาพและความสูญเสียในการผลิตบัณฑิต จำนวนปีเฉลี่ยที่บัณฑิตเรียนสำเร็จ และดัชนีจำนวนปีเฉลี่ยที่สถาบันใช้ผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่น

3.7 เปรียบเทียบอัตราร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลา ตามกำหนดเวลา หลังกำหนดเวลา และนักศึกษาออกกลางคัน อัตราร้อยละของประสิทธิภาพและความสูญเสียในการผลิตบัณฑิต จำนวนปีเฉลี่ยที่บัณฑิตเรียนสำเร็จ และดัชนีจำนวนปีเฉลี่ยที่สถาบันใช้ผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่น ระหว่างสถาบันที่เปิดสอนคณะวิชา ที่มีชื่อเหมือนกัน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์คุณวุฒิอาจารย์ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เป็นดังนี้

1. ในปีการศึกษา 2516-2527 อาจารย์ทุกสถาบันส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาตรี กล่าวคือมีมากกว่าร้อยละ 50 ของอาจารย์ทั้งหมด อาจารย์วุฒิปริญญาโทมีประมาณร้อยละ 27 ถึง 45 ของอาจารย์ทั้งหมด ส่วนอาจารย์วุฒิปริญญาเอกมีประมาณร้อยละ 1 ถึง 4 ของอาจารย์ทั้งหมด

2. จากการเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิของอาจารย์แต่ละสถาบันกับค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิของอาจารย์ทั้งหมด ซึ่งเป็นเกณฑ์ปกติที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 พบว่า ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิของอาจารย์

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยต่ำกว่าเกณฑ์ปกติในปีการศึกษา 2517-2522 แต่ในปีการศึกษา 2527 ความนิยมเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิสูงกว่าเกณฑ์ปกติ ความนิยมเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิของอาจารย์มหาวิทยาลัยกรุงเทพสูงกว่าเกณฑ์ปกติในปีการศึกษา 2522 แต่ในปีการศึกษา 2524, 2526 และ 2527 ความนิยมเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ความนิยมเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิของอาจารย์วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจสูงกว่าเกณฑ์ปกติในปีการศึกษา 2520-2524 และ 2526 ส่วนในปีการศึกษา 2516-2519, 2525 และ 2527 ความนิยมเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิไม่แตกต่างกับเกณฑ์ปกติ ความนิยมเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิของอาจารย์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์และวิทยาลัยเกริกไม่แตกต่างกับเกณฑ์ปกติเกือบทุกปีการศึกษา ยกเว้นปีการศึกษา 2524 ความนิยมเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิของอาจารย์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์สูงกว่าเกณฑ์ปกติ และปีการศึกษา 2527 ความนิยมเลขคณิตของคะแนนระดับวุฒิของอาจารย์วิทยาลัยเกริกสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

3. จากการเปรียบเทียบสัดส่วนวุฒิอาจารย์ปริญญาเอก : ปริญญาโท :

ปริญญาเอก ในปีการศึกษา 2527 กับสัดส่วนวุฒิตามเกณฑ์มาตรฐาน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 พบว่า สัดส่วนวุฒิของอาจารย์ทุกสถาบันแตกต่างกับเกณฑ์มาตรฐาน กล่าวคือทุกสถาบันมีสัดส่วนอาจารย์วุฒิปริญญาเอกและอาจารย์วุฒิปริญญาโทต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และมีสัดส่วนอาจารย์วุฒิปริญญาตรีสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

4. การเปลี่ยนแปลงจำนวนอาจารย์ทุกระดับวุฒิของทุกสถาบันเมื่อแนวโน้มเพิ่มขึ้น อาจารย์วุฒิปริญญาตรีมีจำนวนเพิ่มขึ้นปีละ 4 ถึง 13 คน อาจารย์วุฒิปริญญาโทมีจำนวนเพิ่มขึ้นปีละ 4 ถึง 9 คน ส่วนอาจารย์วุฒิปริญญาเอกมีอัตราการเพิ่มจำนวนค่อนข้างต่ำ คือในช่วงเวลา 1 ถึง 5 ปี มีอาจารย์วุฒิปริญญาเอกเพิ่มขึ้นเพียง 1 คน การเปลี่ยนแปลงจำนวนอาจารย์นี้ไม่สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษา ระดับอุดมศึกษาระยะที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) ในเรื่องการเพิ่มคุณภาพการศึกษาโดยการเพิ่มสัดส่วนของอาจารย์วุฒิปริญญาโทและปริญญาเอก และลดสัดส่วนของอาจารย์วุฒิปริญญาตรีลง

5. แม้ว่าจำนวนอาจารย์ทุกระดับวุฒิจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่อัตราส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษาในช่วงปีการศึกษา 2516 - 2527 ของทุกสถาบัน ก็ยังสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนดไว้คือ 1 : 30 เกือบทุกปีการศึกษา

6. อาจารย์ทุกสถาบันที่ทำงานในปีการศึกษา 2527 ส่วนใหญ่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 4 ปีคือ ประมาณร้อยละ 61 ของอาจารย์ทั้งหมด อาจารย์ที่มีอายุการทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปมีเพียงร้อยละ 10 ของอาจารย์ทั้งหมด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นอาจารย์วุฒิปริญญาโท คือมีประมาณร้อยละ 7 ของอาจารย์ทั้งหมด อาจารย์วุฒิปริญญาเอกมีเพียงร้อยละ 1 ของอาจารย์ทั้งหมด ส่วนอาจารย์วุฒิปริญญาตรีมีร้อยละ 3 ของอาจารย์ทั้งหมด อาจารย์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพและวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจที่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 4 ปีมีมากถึงร้อยละ 70 ของอาจารย์ทั้งหมด ส่วนอาจารย์ของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยที่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 4 ปี มีเพียงร้อยละ 36 ของอาจารย์ทั้งหมด และอาจารย์ที่มีอายุการทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีมากถึงร้อยละ 24 ของอาจารย์ทั้งหมด

7. มหาวิทยาลัยกรุงเทพส่งอาจารย์ไปอบรม ประชุมและสัมมนาภายในประเทศ ช่วงปีการศึกษา 2523-2527 ประมาณร้อยละ 18 ถึง 24 ของอาจารย์ทั้งหมด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตส่งอาจารย์ไปประมาณร้อยละ 4 ถึง 57 ของอาจารย์ทั้งหมด มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยส่งอาจารย์ไปประมาณร้อยละ 6 ถึง 40 ของอาจารย์ทั้งหมด วิทยาลัยเกริกส่งอาจารย์ไปประมาณร้อยละ 19 ของอาจารย์ทั้งหมด และวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจส่งอาจารย์ไปประมาณร้อยละ 13 ถึง 16 ของอาจารย์ทั้งหมด อาจารย์ส่วนใหญ่ไปอบรม ประชุม และสัมมนาคนละ 1 ถึง 2 ครั้ง

8. มหาวิทยาลัยกรุงเทพส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อในช่วงปีการศึกษา 2523-2527 ประมาณร้อยละ 3 ถึง 7 ของอาจารย์ทั้งหมด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อประมาณร้อยละ 1 ถึง 3 ของอาจารย์ทั้งหมด มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อประมาณร้อยละ 1 ถึง 4 ของอาจารย์ทั้งหมด อาจารย์ที่ลาไปศึกษาต่อส่วนใหญ่ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

9. มหาวิทยาลัยกรุงเทพส่งอาจารย์ไปปฏิบัติงานยังต่างประเทศในช่วงปีการศึกษา 2525-2527 ประมาณร้อยละ 1 ของอาจารย์ทั้งหมด ส่วนในปีการศึกษา 2523 และ 2524 ไม่มีการส่งอาจารย์ไปปฏิบัติงานเลย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ส่งอาจารย์ไปปฏิบัติงานในปีการศึกษา 2526 และ 2527 ประมาณร้อยละ 7 ถึง 10 ของอาจารย์ทั้งหมด ส่วนในปีการศึกษา 2523-2525 ไม่มีการส่งอาจารย์ไปปฏิบัติงานเลย มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยไม่ปรากฏว่ามีการส่งอาจารย์ไปปฏิบัติงานตลอดปีการศึกษา 2523-2527

ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของแต่ละสถาบัน เป็นดังนี้

1. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจซึ่งเปิดสอนคณะบริหารธุรกิจเพียงคณะเดียว มีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลาร้อยละ 0.6 ตามกำหนดเวลาร้อยละ 61.83 หลังกำหนดเวลาร้อยละ 22.03 และมีนักศึกษาออกกลางคันร้อยละ 15.54

วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจมีประสิทธิภาพและความสูญเสียเปล่าในการผลิตบัณฑิต ร้อยละ 86.6 และ 13.4 ตามลำดับ บัณฑิตใช้เวลาศึกษาจนสำเร็จหลักสูตรโดยเฉลี่ย 4.2 ปี ก็ชนิจำนวนปีเฉลี่ยที่สถาบันใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นเท่ากับ 4.6 ปี

2. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลาร้อยละ 9.07ตามกำหนดเวลาร้อยละ 42 หลังกำหนดเวลาร้อยละ 13.35 และมีนักศึกษาออกกลางคันร้อยละ 35.54 คณะเศรษฐศาสตร์มีผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลามากที่สุด คณะบริหารธุรกิจมีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลาน้อยที่สุด คณะเศรษฐศาสตร์ คณะบัญชี และคณะบริหารธุรกิจมีนักศึกษาออกกลางคันปริมาณใกล้เคียงกัน

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีประสิทธิภาพและความสูญเสียเปล่าในการผลิตบัณฑิตร้อยละ 75.18 และ 24.82 ตามลำดับ คณะบริหารธุรกิจมีประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตสูงที่สุด คณะบัญชีมีประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตต่ำที่สุด

บัณฑิตของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยใช้เวลาในการศึกษา โดยเฉลี่ย 4.04 ปี คำนี้นจำนวนปีเฉลี่ยที่สถาบันใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นเท่ากับ 5.33 ปี

3. มหาวิทยาลัยกรุงเทพมีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลาร้อยละ 0.23 ตามกำหนดเวลาร้อยละ 50.59 หลังกำหนดเวลาร้อยละ 14.83 และมีนักศึกษาออกกลางคันร้อยละ 34.35 คณะบัญชีมีผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา มากที่สุด คณะศิลปศาสตร์-สื่อสารมวลชน มีผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาน้อย ที่สุดและมีนักศึกษาออกกลางคันมากที่สุด

มหาวิทยาลัยกรุงเทพมีประสิทธิภาพและความสูญเสียเปล่าในการผลิต บัณฑิตร้อยละ 74.88 และ 25.12 ตามลำดับ คณะบัญชีมีประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิต สูงที่สุด คณะศิลปศาสตร์-สื่อสารมวลชนมีประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตต่ำที่สุด

บัณฑิตของมหาวิทยาลัยกรุงเทพใช้เวลาในการศึกษาโดยเฉลี่ย 4.3 ปี คำนี้นจำนวนปีเฉลี่ยที่สถาบันใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นเท่ากับ 5.3 ปี

4. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์มีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลา ร้อยละ 1.75 ตามกำหนดเวลาร้อยละ 40.45 หลังกำหนดเวลาร้อยละ 19.93 และมีนักศึกษาออกกลางคันร้อยละ 36.77 คณะบัญชีมีผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนด เวลามากที่สุด คณะบริหารธุรกิจมีผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาน้อยที่สุด ในทาง กลับกัน คณะบริหารธุรกิจมีนักศึกษาออกกลางคันมากที่สุด และคณะบัญชีมีนักศึกษาออก- กลางคณ้อยที่สุด

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์มีประสิทธิภาพและความสูญเสียเปล่าในการ ผลิตบัณฑิตร้อยละ 71.95 และ 28.05 ตามลำดับ คณะบัญชีมีประสิทธิภาพการผลิต บัณฑิตสูงที่สุด คณะบริหารธุรกิจมีประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตน้อยที่สุด

บัณฑิตของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ใช้เวลาศึกษาโดยเฉลี่ย 4.4 ปี คำนี้นจำนวนปีเฉลี่ยที่สถาบันใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นเท่ากับ 5.6 ปี

5. วิทยาลัยอเมริกามีผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาร้อยละ 10.2 หลังกำหนดเวลา ร้อยละ 42.21 และมีนักศึกษาออกกลางคันร้อยละ 47.59 คณะบริหารธุรกิจมีผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลามากกว่าคณะเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์มีนักศึกษาออกกลางคันมากกว่าคณะบริหารธุรกิจ

วิทยาลัยอเมริกามีประสิทธิภาพและความสูญเสียในการผลิตบัณฑิต ร้อยละ 55.42 และ 44.58 ตามลำดับ คณะบริหารธุรกิจและคณะเศรษฐศาสตร์มีประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตใกล้เคียงกัน

บัณฑิตของวิทยาลัยอเมริกใช้เวลาศึกษาโดยเฉลี่ย 5.2 ปี คำนี้นจำนวนปีเฉลี่ยที่สถาบันใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นเท่ากับ 7.3 ปี

6. ผลการเปรียบเทียบคาสติคิของการผลิตบัณฑิตคณะบริหารธุรกิจ ระหว่างมหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย วิทยาลัยอเมริก และวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ พบว่า มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มีนักศึกษาออกกลางคันมากที่สุด รองลงมาคือวิทยาลัยอเมริก มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ตามลำดับ อัตราร้อยละ ของนักศึกษาออกกลางคันมีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 15 ถึง 48 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลามากที่สุด ส่วนวิทยาลัยอเมริกไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลาเลย อัตราร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลามีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 11 ถึง 62 มหาวิทยาลัยกรุงเทพและวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ มีผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลามากกว่าร้อยละ 50 วิทยาลัยอเมริกมีผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาน้อยที่สุด อัตราร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาลังกำหนดเวลามีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 12 ถึง 43 วิทยาลัยอเมริกมีผู้สำเร็จการศึกษาลังกำหนดเวลามากที่สุด มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีผู้สำเร็จการศึกษาลังกำหนดเวลาน้อยที่สุด

ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของสถาบันทั้ง 5 แห่ง มีค่าอยู่ระหว่าง ร้อยละ 56 ถึง 87 และความสูญเสียในการผลิตบัณฑิตมีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ

13 ถึง 44 วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจมีประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตสูงที่สุด
วิทยาลัยเกริกมีประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตต่ำที่สุด

บัณฑิตที่เรียนสำเร็จจากคณะบริหารธุรกิจใช้เวลาในการศึกษา
3.7 ถึง 5.2 ปี บัณฑิตของวิทยาลัยเกริกใช้เวลาในการศึกษานานที่สุด บัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยใช้เวลาในการศึกษาน้อยที่สุด

ค่านีจำนวนปีเฉลี่ยที่สถาบันใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นมีค่าอยู่ระหว่าง
4.6 ถึง 7.1 ปี วิทยาลัยเกริกใช้เวลาในการผลิตบัณฑิตนานที่สุด และวิทยาลัย
อัสสัมชัญบริหารธุรกิจใช้เวลาในการผลิตบัณฑิตน้อยที่สุด

๗. ผลการเปรียบเทียบคาสถิติของการผลิตบัณฑิตคณะบัญชี ระหว่าง
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
พบว่า มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีนักศึกษาออกกลางคันมากที่สุด รองลงมาคือ
มหาวิทยาลัยกรุงเทพและมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ตามลำดับ อัตราร้อยละของ
นักศึกษาออกกลางคันมีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 12 ถึง 34 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมี
ผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลามากที่สุด มหาวิทยาลัยกรุงเทพมีผู้สำเร็จการ-
ศึกษาก่อนกำหนดเวลาน้อยที่สุด อัตราร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลา
มีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 45 ถึง 70 มหาวิทยาลัยกรุงเทพและมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
มีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลามากกว่าร้อยละ 50 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์มีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลาสูงถึงร้อยละ 70
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลาน้อยที่สุด อัตรา
ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลามีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 14 ถึง 17
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์มีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลามากที่สุด รองลงมา
คือ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยและมหาวิทยาลัยกรุงเทพตามลำดับ

ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตคณะบัญชีของสถาบันทั้ง 3 แห่งมีค่าอยู่
ระหว่างร้อยละ 71 ถึง 86 และความสูญเสียในการผลิตบัณฑิตมีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ
14 ถึง 29 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์มีประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตสูงที่สุด รองลงมาคือ
มหาวิทยาลัยกรุงเทพและมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ตามลำดับ

บัณฑิตที่เรียนสำเร็จจากคณะบัญชีใช้เวลาในการศึกษาโดยเฉลี่ย 4.2 ถึง 4.3 ปี กิจนี้จำนวนปีเฉลี่ยที่สถาบันใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นมีค่าอยู่ระหว่าง 4.6 ถึง 5.6 ปี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตใช้เวลาในการผลิตบัณฑิตน้อยที่สุด และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยใช้เวลาในการผลิตบัณฑิตนานที่สุด

8. ผลการเปรียบเทียบคาสติของการผลิตบัณฑิตคณะเศรษฐศาสตร์ระหว่าง มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และวิทยาลัยเกริก พบว่า วิทยาลัยเกริกมีนักศึกษาออกกลางคันมากที่สุด รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ตามลำดับ อัตราร้อยละของนักศึกษาออกกลางคันมีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 27 ถึง 53 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลามากที่สุด วิทยาลัยเกริกไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลา อัตราร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลามีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 7 ถึง 51 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตมีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลามากที่สุด รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และวิทยาลัยเกริก ตามลำดับ อัตราร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลามีค่าอยู่ระหว่าง ร้อยละ 11 ถึง 40 วิทยาลัยเกริกมีผู้สำเร็จการศึกษาก่อนกำหนดเวลามากที่สุด รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ตามลำดับ

ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของคณะเศรษฐศาสตร์ของสถาบันทั้ง 3 แห่ง มีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 54 ถึง 76 และความสูญเสียเปล่าในการผลิตบัณฑิตมีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 24 ถึง 46 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตสูงที่สุด รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต และวิทยาลัยเกริกตามลำดับ

บัณฑิตที่เรียนสำเร็จจากคณะเศรษฐศาสตร์ใช้เวลาในการศึกษาโดยเฉลี่ย 4.2 ถึง 5.3 ปี กิจนี้จำนวนปีเฉลี่ยที่สถาบันใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นมีค่าอยู่ระหว่าง 5.3 ถึง 7.4 ปี วิทยาลัยเกริกใช้เวลาในการผลิตบัณฑิตนานที่สุด มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยใช้เวลาในการผลิตบัณฑิตน้อยที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนใน กรุงเทพมหานคร ปรากฏว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับมหาวิทยาลัยของรัฐ คือมีค่าประมาณร้อยละ 55 ถึง 87 และความสูญเสียเปล่าที่เกิดขึ้นมีค่าประมาณร้อยละ 13 ถึง 45 การที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีประสิทธิภาพการผลิตต่ำ เนื่องจากมีนักศึกษาเรียนสำเร็จช้ากว่าเวลาที่หลักสูตรกำหนด คือ 4 ปีการศึกษา นักศึกษาใช้เวลาศึกษาจนสำเร็จหลักสูตรโดยเฉลี่ย 4 ถึง 5.2 ปี นอกจากนี้การที่นักศึกษาออกกลางคันจนสำเร็จการศึกษาเป็นจำนวนมากก็เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตต่ำ อัตราการออกกลางคันของนักศึกษามีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 15 ถึง 48 นับว่าอยู่ในอัตราที่สูงมาก และสูงกว่าอัตราการออกกลางคันของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐ ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยของทบวงมหาวิทยาลัย (2527) ซึ่งทำการศึกษาประสิทธิภาพการผลิตของมหาวิทยาลัยของรัฐ ระบุปีการศึกษา 2514-2519 พบว่า อัตราการออกกลางคันของนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ (ไม่รวมมหาวิทยาลัยเปิด) สาขาวิชานิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี (บริหารธุรกิจและการบัญชี) นิเทศศาสตร์ (วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน) มีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 3 ถึง 12 และประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตมีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 87.3 ถึง 95.2 เราสามารถเขียนตารางเปรียบเทียบค่าสถิติของการผลิตบัณฑิตระหว่างสถาบันอุดมศึกษาเอกชนกับมหาวิทยาลัยของรัฐได้ดังนี้

ตารางที่ 40 การเปรียบเทียบค่าสถิติของการผลิตบัณฑิตระหว่างสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (รุ่นปีการศึกษา 2516-2520) กับมหาวิทยาลัยของรัฐ (รุ่นปีการศึกษา 2514-2519)

สาขาวิชา	ค่าสถิติ	อัตราการออกกลางคัน (%)		ประสิทธิภาพ (%)		จำนวนปีที่บัณฑิตใช้ศึกษา		ดัชนีจำนวนปีที่ผลิต	
		เอกชน	รัฐ	เอกชน	รัฐ	เอกชน	รัฐ	เอกชน	รัฐ
นิติศาสตร์		25.8	4.1-12.1	70.8	87.3	4.64	4.22-4.39	5.63	4.58
เศรษฐศาสตร์		27.3-52.6	5.5-8.2	53.7-75.6	91-95.2	4.17-5.28	4.06-4.17	5.26-7.41	4.20-4.41
บริหารธุรกิจและการบัญชี		12 - 48	2.7-7.8	55.8-86.6	93-94.3	3.71-5.19	4.11-4.17	4.6 -7.14	4.25-4.3
สื่อสารมวลชน		38.6	4.1-8.4	72.1	87.6-94.4	4.3	4.06-4.18	5.56	4.25-4.6

- ทบวงมหาวิทยาลัย. รายงานการวิจัยเรื่องผลผลิตภาพการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัยในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย รุ่นปีการศึกษา 2514-2519. 2527 : 128-141.

จากตารางจะเห็นว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีนักศึกษาออกกลางคันมากกว่ามหาวิทยาลัยของรัฐทุกสาขาวิชา สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจึงมีประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตต่ำกว่ามหาวิทยาลัยของรัฐ และดัชนีจำนวนปีที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นมีความมากกว่าดัชนีจำนวนปีที่มหาวิทยาลัยของรัฐใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่น นอกจากนี้ดัชนีจำนวนปีที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นแตกต่างกับจำนวนปีเฉลี่ยที่บัณฑิตเรียนสำเร็จมาก ส่วนดัชนีจำนวนปีที่มหาวิทยาลัยของรัฐใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นไม่แตกต่างไปจากจำนวนปีเฉลี่ยที่บัณฑิตเรียนสำเร็จเท่าใดนัก ดัชนีจำนวนปีที่ใช้ในการผลิตบัณฑิตและจำนวนปีที่บัณฑิตเรียนสำเร็จการศึกษา เป็นดัชนีที่มีความสำคัญที่จะชี้ให้เห็นงบประมาณที่ใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละคน หากมีผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลามาก จะทำให้จำนวนปีเฉลี่ยที่บัณฑิตเรียนสำเร็จการศึกษาและดัชนีจำนวนปีเฉลี่ยที่สถาบันนั้นใช้ผลิตบัณฑิตรุ่นนั้นมีค่าใกล้เคียงกัน และใกล้เคียงกับเวลาที่กำหนดในหลักสูตร ค่าใช้จ่ายจริงในการผลิตบัณฑิตแต่ละคนจะมีค่าใกล้เคียงกับค่าใช้จ่ายที่กำหนดไว้

การที่ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีค่าต่ำ ซึ่งเนื่องมาจากการที่มีนักศึกษาออกกลางคันและบัณฑิตใช้เวลาเรียนเกินกว่าเวลาที่หลักสูตรกำหนด อาจมีสาเหตุมาจากตัวนักศึกษา ซึ่งเป็นปัจจัยนำเข้าของระบบการผลิต ถึงแม้ว่านักศึกษาทุกคนได้ผ่านการสอบคัดเลือกเข้าศึกษามาแล้วก็ตามความสูญเปล่าก็อาจเกิดขึ้นได้ เรณู ผลสวัสดิ์ (2526) ได้ทำการศึกษาสาเหตุการออกกลางคันของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พบว่า การที่นักศึกษาไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับระบบการศึกษาในระดับอุดมศึกษา การมีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาที่เรียน และความต้องการในการศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาแห่งอื่น เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักศึกษาต้องออกกลางคันก่อนสำเร็จการศึกษา สาเหตุเหล่านี้ อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้บัณฑิตใช้เวลาเรียนมากกว่าเวลาที่กำหนดด้วย การที่นักศึกษามีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาที่เรียนหรือต่อสถาบัน ทำให้นักศึกษาขาดความกระตือรือร้น ไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน

นอกจากสาเหตุที่เนื่องมาจากปัจจัยนำเข้า คือ ตัวนักศึกษาแล้ว ความพร้อมของปัจจัยการผลิตก็ส่งผลต่อประสิทธิภาพการผลิตด้วย ดังจะเห็นได้จากผลการวิเคราะห์คุณภาพครู ซึ่งพบว่า ในช่วงปีการศึกษา 2516-2527 อาจารย์ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทุกแห่งส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาตรี คือมีมากกว่าร้อยละ 50 ของอาจารย์ทั้งหมด อาจารย์วุฒิปริญญาโทมีร้อยละ 27 ถึง 45 ของอาจารย์ทั้งหมด ส่วนอาจารย์วุฒิปริญญาเอกมีเพียงร้อยละ 1 ถึง 4 ของอาจารย์ทั้งหมด สัดส่วนของอาจารย์วุฒิปริญญาเอก : ปริญญาโท : ปริญญาตรี ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ระยะที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงจำนวนอาจารย์ก็ไม่สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ระยะที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) ในเรื่องการเพิ่มคุณภาพการศึกษาโดยการเพิ่มสัดส่วนของอาจารย์วุฒิปริญญาโทและปริญญาเอก และลดสัดส่วนของอาจารย์วุฒิปริญญาตรี แต่จากการวิจัยพบว่า จำนวนอาจารย์ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกระดับวุฒิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์วุฒิปริญญาตรีมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมาก คือประมาณปีละ 4 ถึง 13 คน แต่อาจารย์วุฒิปริญญาเอกมีแนวโน้มของการเพิ่มจำนวนค่อนข้างต่ำ และถึงแม้ว่าจำนวนอาจารย์ทุกระดับวุฒิมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนก็ยังไม่สามารถจัดอัตราส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษาให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานได้ แสดงว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนยังขาดความพร้อมในเรื่องคุณภาพของอาจารย์ประจำสาเหตุก็กล่าวเป็นเพราะอาจารย์ที่มีคุณวุฒิในระดับสูงไม่นิยมเข้าทำงานในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งเป็นเพราะทบวงมหาวิทยาลัยมิได้มีการติดตามอย่างเคร่งครัดในเรื่องอัตราส่วนดังกล่าว

เมื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตระหว่างสถาบันพบว่าวิทยาลัย อัสสัมชัญบริหารธุรกิจ มีประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากในช่วงปีการศึกษา 2516-2527 วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจมีคะแนนระดับวุฒิอาจารย์โดยเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ปกติเกือบทุกปีการศึกษา แสดงว่าอาจารย์ของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจมีคุณภาพดีกว่าอาจารย์ของสถาบันแห่งอื่น แต่อย่างไรก็ตามอาจารย์ของ

วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจที่มีประสบการณ์การทำงานในสถาบันน้อย มีปริมาณมากกว่าสถาบันแห่งอื่น แต่อาจารย์ที่มีประสบการณ์การทำงานในสถาบันเป็นเวลานาน มีปริมาณน้อยกว่าสถาบันแห่งอื่นกล่าวคือ อาจารย์ที่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 4 ปี มีมากถึงร้อยละ 73 ของอาจารย์ทั้งหมด แต่อาจารย์ที่มีอายุการทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปมีเพียงร้อยละ 2 ของอาจารย์ทั้งหมด ทั้งนี้เพราะวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจได้จ้างอาจารย์ชาวต่างประเทศมาเป็นอาจารย์ประจำมากถึงร้อยละ 24 ของอาจารย์ทั้งหมด (ส่วนมหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และวิทยาลัยเกริก มีอาจารย์ชาวต่างประเทศเพียงร้อยละ 4, 1, 2 และ 3 ของอาจารย์ทั้งหมด) อาจารย์ชาวต่างประเทศที่เป็นอาจารย์ประจำนี้เป็นอาจารย์วุฒิปริญญาเอกร้อยละ 12 ของอาจารย์ชาวต่างประเทศทั้งหมด อาจารย์วุฒิปริญญาโท ร้อยละ 32 ของอาจารย์ชาวต่างประเทศทั้งหมด และอาจารย์วุฒิปริญญาตรีร้อยละ 54 ของอาจารย์ชาวต่างประเทศทั้งหมด (ทรวงมหาวิทยาลัย 2529 : 25-42)

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตมากเป็นอันดับที่สอง ส่วนมหาวิทยาลัยกรุงเทพและมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์มีประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตรองลงมา ประสิทธิภาพการผลิตของสถาบันทั้ง 3 แห่ง มีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 72 ถึง 75 ถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีคะแนนระดับวุฒิอาจารย์โดยเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์ปกติหลายปีการศึกษาติดต่อกัน คือตั้งแต่ปีการศึกษา 2517-2522 แต่อาจารย์ของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยที่มีประสบการณ์การทำงานในสถาบันเป็นเวลานานมีปริมาณมากกว่าสถาบันแห่งอื่น กล่าวคือ อาจารย์ของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยที่มีอายุการทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีมากถึงร้อยละ 24 ของอาจารย์ทั้งหมด อาจารย์ที่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 4 ปี มีเพียงร้อยละ 36 ของอาจารย์ทั้งหมด ส่วนอาจารย์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ และวิทยาลัยเกริก ที่มีอายุการทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีเพียงร้อยละ 7, 8 และ 9 ของอาจารย์ทั้งหมด แต่อาจารย์ที่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 4 ปี มีมากถึงร้อยละ 70, 62 และ 63 ของอาจารย์ทั้งหมด แสดงว่า อายุการทำงานหรือประสบการณ์การทำงานของอาจารย์อาจจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จึงควรจะมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าวกับประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนต่อไป

ส่วนวิทยาลัยอเมริกันมีประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตน้อยที่สุด ถึงแม้ว่าวิทยาลัยอเมริกันมีคะแนนระดับวุฒิอาจารย์โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกับเกณฑ์ปกติเกือบทุกปีการศึกษา และมีอาจารย์ที่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 4 ปี ในปริมาณใกล้เคียงกับสถาบันแห่งอื่น (ยกเว้นมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย) แต่วิทยาลัยอเมริกันมีการพัฒนาคุณภาพของอาจารย์ประจำน้อยกว่าสถาบันแห่งอื่น เช่น มหาวิทยาลัยกรุงเทพและมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จากผลการวิจัยพบว่า ในปีการศึกษา 2527 วิทยาลัยอเมริกันส่งอาจารย์ไปอบรม ประชุม และสัมมนา เพียงร้อยละ 19 ของอาจารย์ทั้งหมด ส่วนมหาวิทยาลัยกรุงเทพและมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ส่งอาจารย์ไปอบรม ประชุม และสัมมนา ร้อยละ 24 และ 57 ของอาจารย์ทั้งหมด

การที่การผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนไม่ประสบผลสมบูรณ์และมีความสูญเปล่าเกิดขึ้น เนื่องจากมีนักศึกษาเรียนสำเร็จช้ากว่าเวลาที่กำหนดและนักศึกษาออกกลางคันยอมเป็นผลเสียแก่สถาบันและนักศึกษา ทำให้ของสูญเสียด้านค่าใช้จ่ายมากขึ้นเกินกว่าความจำเป็น จึงจะเห็นได้จากการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2528) ซึ่งทำการศึกษาค่าใช้จ่ายและการลงทุนในมหาวิทยาลัยของรัฐและสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พบว่า มหาวิทยาลัยของรัฐและสถาบันอุดมศึกษาเอกชนของสูญเสียด้านค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเนื่องจากการเรียนเกินกว่าเวลาที่หลักสูตรกำหนดและการออกกลางคันของนักศึกษา ทั้งนี้

ตารางที่ 41 ค่าใช้จ่ายค่าเนิการต่อปีต่อคนที่ปรับ และยังไม่ไ้ปรับอัตราความ
สูญเสียเนื่องจากการเรียนสำเร็จช้ากว่าเวลาที่กำหนดและการ
ออกกลางคัน จำแนกตามสาขาวิชา

หน่วย : บาท

สาขาวิชา	ค่าใช้จ่ายค่าเนิการทั้งหมด : คน : ปี			
	ปรับแล้ว	ไม่ไ้ปรับ	ผลต่าง	อัตราการ เปลี่ยนแปลง (%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ				
นิติศาสตร์	11,095	9,668	1,427	14.76
พาณิชยศาสตร์	14,455	13,109	1,346	10.27
เศรษฐศาสตร์	19,335	16,015	3,320	20.73
นิเทศศาสตร์	19,649	17,338	2,311	13.34
วิทยาลัยเอกชน				
นิติศาสตร์	13,446	4,433	9,013	203.32
พาณิชยศาสตร์	9,387	4,787	4,600	96.09
เศรษฐศาสตร์	8,649	4,025	4,624	114.88
นิเทศศาสตร์	11,136	6,255	4,881	78.08

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2528

จากตารางพบว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องสูญเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น
เนื่องจากบัณฑิตเรียนสำเร็จช้ากว่าเวลาที่กำหนดและนักศึกษาออกกลางคัน สูงกว่า
มหาวิทยาลัยของรัฐทุกสาขาวิชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาขานิติศาสตร์ ต้องสูญเสีย
ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นถึง 2 เท่า

ความสูญเสียที่เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้เวลาเรียนเกินกว่าเวลาที่หลักสูตร
กำหนด และการออกกลางคันของนักศึกษา นอกจากเป็นผลเสียแก่สถาบันนั้น ๆ แล้ว
ยังเป็นผลเสียแก่นักศึกษาค้วย จากผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา-
แห่งชาติเรื่องเดียวกันนี้ พบว่า นักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องสูญเสียค่าใช้จ่าย

ส่วนตัวเพิ่มขึ้นเนื่องจากการเรียนสำเร็จช้ากว่าเวลาที่กำหนดและการออกกลางคันมากกว่านักศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐทุกสาขาวิชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ ทองสูญเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นถึง 2 เท่า

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาให้ถี่ถ้วนจะเห็นว่า ความสูญเปล่าที่เกิดขึ้นนั้น เป็นผลเสียแก่นักศึกษามากกว่าสถาบัน เนื่องจากการลงทุนจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเป็นธุรกิจอย่างหนึ่ง ผู้ลงทุนย่อมหวังผลกำไร เช่นเดียวกับการลงทุนทางธุรกิจอื่น ๆ รายได้หลักของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้มาจากการเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษา ดังนั้นเมื่อนักศึกษาเข้ามาเรียนแล้วต้องออกกลางคันก่อนสำเร็จการศึกษา จึงไม่มีผลกระทบต่อสถาบันมากนัก แต่ก็อาจมีผลเสียบ้างเกี่ยวกับชื่อเสียงของสถาบัน ดังนั้นหากเพียงแต่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนพยายามรักษามาตรฐานการศึกษาให้ได้อย่างน้อยตามเกณฑ์ขั้นต่ำแล้ว ผลเสียที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้ นับว่าน้อยมากเมื่อเทียบกับผลเสียที่เกิดขึ้นแก่นักศึกษา เพราะนักศึกษาต้องสูญเสียค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาไปโดยไม่ได้รับผลตอบแทนใด ๆ เลย นอกจากนี้ความสูญเปล่าที่เกิดขึ้นก็มีผลกระทบต่อสังคมด้วย เพราะรัฐมุ่งหวังให้เอกชนเข้ามาแบ่งเบาภาระในการจัดการศึกษาระดับนี้ หากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนไม่สามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีนักศึกษาออกกลางคันปริมาณมาก ๆ ก็เท่ากับเป็นการสร้างภาระให้แก่รัฐด้วยอีกทางหนึ่ง เพราะรัฐต้องให้การสนับสนุนแก่นักศึกษาที่ไม่ประสบผลสำเร็จดังกล่าวด้วย

โดยสรุป ถึงแม้ว่าการวิเคราะห์จากผู้จัดอาจารย์จะไม่สามารถอธิบายถึงประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้อย่างชัดเจน เนื่องจากการศึกษาประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตเป็นเรื่องที่ซับซ้อน แต่ก็สามารถบอกแนวโน้มได้ว่าคุณภาพของอาจารย์มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิต ดังเช่น ในกรณีของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1. สถาบันอุดมศึกษาเอกชนแต่ละแห่งควรปรับปรุงระบบการจัดเก็บทะเบียนประวัตินักศึกษาให้เป็นแบบฟอร์มเดียวกัน และควรศึกษาว่าข้อมูลใดบ้างที่ควรที่จะเก็บเป็นต้นว่า วัน เดือน ปี ที่เข้าศึกษาและพ้นสภาพนักศึกษา เป็นต้น และควรจัดทำรายงานประวัติการศึกษา การอบรม การศึกษาต่อและการศึกษาугาน ของอาจารย์ประจำ เพื่อความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. สถาบันอุดมศึกษาเอกชนควรเร่งพัฒนาคุณภาพของอาจารย์ประจำ โดยการส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้การผลิตบัณฑิตประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ และช่วยลดความสูญเปล่าอันเนื่องมาจากนักศึกษาใช้เวลาเรียนเกินกว่ากำหนดและการออกกลางคัน

3. ทบวงมหาวิทยาลัยควรมีมาตรการควบคุมคุณภาพอาจารย์ประจำของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานอย่างเคร่งครัด ทั้งสัดส่วนวุฒิอาจารย์ปริญญาเอก : ปริญญาโท : ปริญญาตรี และอัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา เพื่อให้การจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. การศึกษาประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิต มีประโยชน์ต่อการบริหารและการวางแผนพัฒนานักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแต่ละแห่ง ดังนั้นจึงควรทำการศึกษาประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตในรุ่นต่อ ๆ ไป เป็นระยะ ๆ

5. การวิเคราะห์ผลวุฒิของอาจารย์นี้ ยังไม่สามารถแสดงให้เห็นถึงคุณภาพของอาจารย์ได้อย่างชัดเจน จึงควรทำการศึกษาถึงประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์เพิ่มเติม อาจจะทำให้ทราบถึงสาเหตุที่ทำให้ประสิทธิภาพการผลิตทำได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ควรทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอายุการทำงานของอาจารย์กับประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิต ซึ่งคาดว่าอายุการทำงานอาจจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิต

6. การวิเคราะห์คุณวุฒิอาจารย์เป็นเพียงการศึกษาถึงความพร้อมของ
ปัจจัยการผลิตปัจจัยหนึ่งเท่านั้น จึงควรทำการศึกษาถึงความพร้อมของปัจจัยการ
ผลิตอื่น ๆ ด้วย เช่น วัสดุอุปกรณ์ ห้องสมุด จำนวนหนังสือในห้องสมุด และ
อาคารสถานที่ ว่ามีคุณภาพและปริมาณสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้หรือไม่
ซึ่งความพร้อมของปัจจัยการผลิตเหล่านี้ก็มีผลต่อประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตเช่นกัน